

Herkules [DVD]

Herkules [DVD]

Mer enn 2500 år gammel kildemateriale ligger til grunn for filmen om den greske helteguden Herkules. Disney leverer en overraskende frisk film full av spillopper og herlige påfunn.

Hercules
Ron Clements, John Musker
Walt Disney Pictures
1997
Walt Disney Studios Home Entertainment
16:9 Letterbox (1,66:1)
Dolby Digital 5.1
93 min
2

5

Wonderboy

Vi har blitt vant med at Disney henter sine historier fra folkeeventyr og kjent litterært forelegg, men med

Herkules har de for første gang latt seg inspirere av gresk mytologi. Det er i grunn litt underlig at den rikholdige greske gudeverden ikke har vært aktuell for Disney tidligere - her er så mange saftige historier å gripe fatt i. Men når de først gjør det er det med selveste Herkules i hovedrollen - sønn av Zevs og selve bildet på hva man mener når man sier ?gresk gud?.

Vi møter Herkules som liten baby trygt forvart sammen med mor Hera og far Zevs på Olympus, men alt er ikke bare såre vel. Snart dukker Zevs' bror Hades opp fra underverden og sverger hevn for at Zevs har fengslet titanene. Det viser seg at Herkules kan være nøkkelen til at Hades kan få frigitt titanene og dermed nyte verdensherredømme. Herkules narres til å drikke fra en tåteflaske som inneholder en drikk som gjør at han mister sin gudommelighet - heldigvis er det en dråpe som ikke blir tømt og Herkules beholder sin superstyrke. Herkules vokser opp på jorden og føler seg utstøtt uten å kjenne sitt opphav, men i et møte i sin fars tempel blir han fortalt at han kan gjenvinne sin gudommelighet ved å bli en ekte helt. Herkules jobber for å vinne heltestatusen, men møter motstand fra Hades og hans kumpaner, og oppdager at det ikke bare er fysisk styrke som skal til for å bli en ekte helt. Hjertet må med også.

Filmen starter med at en flokk musen bryter ut i sjelfull gospelsang og formidler grunnpremisset i historien gjennom Alan Menkens musikk og tekstene til David Zippel. Visuelt sett klippes det mellom musenes utsvevende dansebevegelser og stilstiske tegninger på greske vaser og fat. Åpningen setter stemningen for resten av filmen - her har vi med en film å gjøre som tar forholdsvis lett på å gjøre de greske mytene historisk korrekt og som ikke er redd for å mikse inn

anakronismer i det visuelle uttrykket. Det er gjort på kløktig vis og tilfører filmen sjamre og energi som gjør filmen svært underholdende og sebar. Introduksjonen av musene som en form for fortellerstemme fungerer usedvanlig godt og bidrar til at *Herkules* ikke bare blir nok en Disney-musikal, men snarere fremstår som en annerledes Disney-film og mer moderne i det musikalske inntrykket enn det vi ble vant med tidligere på 1990-tallet.

For å tilføre nye tanker i designprosessen, ble Gerald Scarfe - kjent som mannen bak den distinkte visuelle stilen til Pink Floyds *The Wall* - hyret inn som produksjonsdesigner. Dette førte til at *Herkules* har et særegent utseende og at det er noen visuelle løsninger som bryter med velkjent Disney-estetikk. Designet i filmen er forholdsvis enkelt - som om karakterene er klassiske statuer - med rene linjer og uten for mange detaljer. Herkules selv er et godt eksempel på denne renskårne stilen. Som så ofte er de onde karakterene som er de mest interessante, og du finner ingen ondere karakter enn Hades. Hans mest karakteristiske visuelle karaktertrekk er at hodet hans er omkranset av blå flammer som blusser opp i rødt og gult når han blir sint. Et enkelt, men genialt designgrep. Gudene på Olympus er også omgitt av en glød, men denne er av mer stabil art sammenliknet med den ustabile Hades.

Det var opprinnelige superanimatør Andreas Deja som ble forespurt om å animere Hades; etter at Deja med stor suksess har tatt for seg slemminger som Jafar i *Aladdin* og Scar i *Løvenes konge*, men han takket nei til oppgaven og ville heller la seg utfordre ved å animere den gode hovedkarakteren Herkules isteden. Hades ble overlatt til Nik Ranieri - en annen av Disneys mest garvede animatører, som løste oppgaven med bravur. Deja gav seg selv en utfordring med Herkules, og gjør sitt ytterste for å gi liv til den renskårne og en-dimensjonale karakteren. Det er først når Herkules kommer i kontakt med sine indre følelser etter møte med den sjarmerende Megara, at Deja får noe å jobbe med og man kan formelig se hvordan forelskelsen brer seg over hans harde ytre.

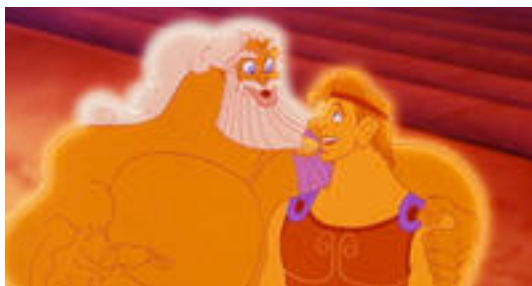
En fabelaktig rollebesetning bidrar sterkt til å løfte *Herkules* til en morsom og spennende film. Først og fremst er det James Woods som briljerer i rollen som Hades. Han er hyperond, men også rappkjefet og ikke så rent lite morsom. Hades har med seg to 'side-kicks' som er kledelig klønete og bidrar til å gjøre Hades' hevntokt mindre vellykket. Også her er castingen veldig god med Bobcat Goldthwait (tenk *Politiskolen 2-4*) og Matt Frewer (tenk Max Headroom i Art of Noise-musikkvideoen *Paranoimia*) som henholdsvis Pain og Panic. Herkules hyrer inn Philoctetes som personlig trener for å gjøre ham rede til helterollen. Det er den umiskjennelige Danny DeVito som gestalter treneren og gjør det med bravur. Susan Egan gjør den dobbeltspillende kjærlighetsinteressen Megara med slue sjarme som fanger interessen til både Herkules og Hades på imponerende vis. Tate Donovan har en mindre krevende rolle som den voksne Herkules, men løser det likevel på respektabelt vis.

Herkules er en svært underholdende film, som bryter fint med de storslåtte dramaene å la *Løvenes konge* (1994) og *Ringeren i Notre Dame* (1996) som kom før og *Mulan* (1998) og *Tarzan* (1999) som kom etter i klassikerrekken til Disney.

Herkules er på mange måter en lettbeint film, men historien om den gudebenådede Herkules som må finne heltene inn i seg selv før han kan bli en ekte helt, er en universell historie som angår oss alle. Tematisk sett beveger filmen seg i kjent farenvann og portrettet av Herkules som utilpass ungdom har vi sett før, men regissørene Ron Clements og John Musker greier likevel å gjøre innholdet relevant og friskt. Filmen greier balansen mellom finstemte følelser og det mer bredt anlagte komikken, og burde i større grad vært benyttet som mal for de senere Disney-filmene som forøker samme balansegang uten hell.

Samlet sett er

Herkules en film som underholder med innhold hentet fra myter som har rundet 2500 år. Snakk om å ikke gå ut på dato!

Utgivelsen:

Herkules er utgitt på simpleste vis i Disney-sammenheng - en enkel DVD som ikke i særlig grad tar vare på de kvalitetene filmen innehar. Visuelt sett er bildegjengivelsen forholdsvis dårlig. Det er en rekke komprimeringsblemmer i bildet og det er både blokkdannelse og 'myldrete' felt å skue underveis. Jeg er heller ikke særlig imponert over fargegjengivelsen - det kan virke som mange av scenene er for blasse, mens spesielt scenene med musene innledningsvis har en for mørk fargetone. Det kan synes som om det er på tiden med en digital restaurering og en HD-utgivelse på blu-ray.

Ekstramaterialet er meget tynt på denne utgivelsen. Vi bli kun tilgodesett med et billedgalleri og faktagrunnlag om gresk mytologi, samt en kort titt bak kulissene med intervjuer av noen av de mer sentrale bidragsyterne. Dette er tynt sammenliknet med andre Disney-utgivelser fra samme periode for en film som hadde fortjent mer bakgrunnsinfo. Bildekvaliteten på deler av dette materialet er også katastrofalt dårlig.

Alt i alt en ganske tynn utgivelse av en film som overraskende god.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 23.06.13

Takk til Walt Disney Studios Home Entertainment for anmeldereksemplar.

Trailer Herkules:

Relaterte utgivelser:

[Mesterdetektiven Basil Mus](#)

[Den lille havfruen](#)

[Aladdin](#)

[Sjørøverplaneten](#)

[Prinsessen og frosken](#)

Ja

[Herkules cover;](#)